

Zaměřeno na Království

Roč. 24 č. 4

Anthony Buzzard, editor

Leden, 2022

Mesiášův nový světový řád

Nigel Page-Jones, England

Satan všechno falšuje, dokonce i to, že chce jednoho dne vládnout zemi. Slibuje novou jednotnou světovou vládu, která spojí lidstvo pod jeden deštník a vyřeší všechny problémy světa. Mezitím dochází k rozsáhlému morálnímu a společenskému úpadku. Zkaženost pronikla do všech odvětví společnosti a snaží se odstranit veškerou zbožnost ve jménu obecného dobra. Jakýkoli pokus o protest je zesměšňován jako staromódní nebo dokonce pravicový. Lidé si myslí, že pravda je relativní a už není absolutní. Svět si podmanila jistá forma kolektivismu, jejíž základní hodnoty jsou však prohnílé až do morku kostí. Dobro se nazývá zlem a zlo dobrem (viz Př 17:15; 24:24; Mal 2:17).

Satan dnes shromažďuje své stoupence, zejména ty, kteří mají vlivné postavení. Je odhodlán dokončit tento program světovlády, tento Nový světový řád. Většina křesťanů i široké veřejnosti si není vědoma skutečného rozsahu Satanových aktivit a jeho vlivu. Na nejvyšších úrovních společnosti má vybudované struktury a bratrstva, díky nimž je jeho současná vláda nepostižitelná a zároveň skrytá. Ovládá vládu, zábavu, medicínu, vědu, vzdělávání a překvapivě i církve. Prezidenti jsou od raného věku vybírání pečlivě, hollywoodské hvězdy musí skládat přísahu, učitelé musí vyučovat podle osnov a pastoři musí vyučovat úctyhodnou teologii. Živobytí všech, kteří nesouhlasí, trpí.

V Žalmu 2 jsme varováni před vládci země, kteří se spikli proti Pánovi a jeho pomazanému. Příkladem takového vládce je Nimrod, který "vládl na zemi nad všemi syny Noemovými a všichni byli pod jeho mocí a radou" (Kniha Jášer, kap. 7). Nimrod je také spojován se stavbou babylonské věže ve snaze dosáhnout nebe a svrhnout Boha. Pokus se nezdařil a Bůh proti tomuto společnému záměru zakročil tím, že zmátl jejich jazyky.

Stejně tak bychom dnes měli být ostražití vůči jakémukoli proklamovanému společnému záměru vládnout světu, zejména pokud je jeho program v přímém rozporu s Bohem a má pouze podobu zbožnosti (2 Tim 3:5). Svět je klamán a není schopen spravedli-

vě vládnout sám sobě. Jeho bohem je satan (2 Kor 4:4). Svět zoufale potřebuje Boží zásah.

Satanův pokus o nový světový řád je pouhou napodobeninou, která je odsouzena časem ztroskotat. Bible hovoří o skutečné nové světové vládě (Božím království), která bude nastolena zde na zemi, až se Ježíš vrátí. Svět nebude navždy žít v temnotě v zajetí hříchu a satana.

Nová zahrada Eden

V rajské zahradě bylo všechno dokonalé. Adam a Eva byli šťastní a spokojení. Měli jedinečný vztah s Bohem, který s nimi komunikoval a staral se o všechny jejich potřeby. Byli určeni k věčnému životu. Adamovi byla dána pravomoc vládnout celé zemi včetně zvířat, ryb a ptáků. (Gn 1:26). Bylo to první Boží království zřízené na zemi a řízené Adamem s autoritou od samotného Boha. Bohužel všichni víme, že nemělo trvat dlouho.

Bible vypráví o tom, že jednoho dne v budoucnosti bude na zemi zřízeno druhé Boží království. Korupce, chudoba a nespravedlnost se stanou minulostí. Rajská zahrada bude obnovena, ale tentokrát v ještě větším měřítku a celá země bude zdokonalena a obnovena. Člověk bude obnoven tak, aby správně zrcadlil Boží obraz a měl vládu nad zemí, jak bylo původním Božím záměrem. Tam, kde člověk se svými různými politickými systémy, dokonce i takzvanými demokraciemi, selhal, uspěje nyní Bůh. Budoucí království na zemi bude teokracií, diktaturou ovládanou Ježíšem Kristem a spoluřízenou svatými (Dan 7:18, 22, 27). Když Ježíš v blahoslavenstvích řekl, že pokorní zdědí zemi, měl na mysli právě toto. Ježíš Mesiáš chápal Boží království jako tuto teokratickou vládu pod svým vlastním vedením, která přijde na zem v reálném a politickém smyslu. Jeho trvání bude bez konce:

A za dnů těch králů Bůh nebes zřídí království, které nebude nikdy zničeno, a to království nebude ponecháno jinému lidu; rozdrtí a ukončí všechna tato království, ale samo bude trvat navěky (Dan 2:44).

I ten nejkratší pohled do prvních tří evangelií potvrzuje, že Ježíš byl tímto poselstvím o budoucím království na zemi pohlcen. Zatímco židovští poslu-

Restoration Fellowship www.restorationfellowship.org • E-mail: anthonybuzzard@mindspring.com

All donations to **Restoration Fellowship** are tax deductible. Restoration Fellowship, PO Box 1742, Fayetteville, GA

chači by jeho význam pochopili okamžitě, pro dnešní západní sluch je tento jazyk z velké části ztracen. Ježíš mluvil o velké židovské naději slíbené Abrahamovi.

Evangelium, které Ježíš hlásal, nebylo v první řadě evangelium kříže, ale spíše evangelium nové celosvětové vlády zde na zemi, která nahradí všechna předchozí pozemská království. Kříž je pro naši spásu nezbytný, ale domnívat se, že to bylo Ježíšovo hlavní poselství, znamená minout se s evangeliem, kterému Ježíš věřil a které učil.

Církev bohužel nadále hlásá evangelium omezené na kříž a ukazuje na nebe jako na místo, kde budeme přebývat, přičemž používá vágní výrazy jako "pozvat Ježíše do našich srdcí". Nevykresluje správně Ježíše jako židovského proroka, který jako své evangelium ohlašuje budoucí Boží království na zemi, jemuž bude vládnout jako Mesiáš. To dominovalo Ježíšovu učením, a přesto církev o této otázce mlčí a raději se soustředí na Pavlovo učení s vyloučením Království. Je třeba povýšit Ježíšova slova na nejvyšší autoritu, stejně jako to dělal Pavel.

Evangelium podle Ježíše

S Ježíšem v prvních třech evangeliích se někdy můžeme trochu těžko ztotožnit. Zdálo se, že se podivně nezajímá o problémy světa a nesnaží se zlepšit sociální nespravedlnost, přestože má velké množství následovníků a vliv. Jistě, podněcoval srdce jednotlivců, pokud jde o jejich postoj k chudým a lidem na okraji společnosti, ale nikdy se nepokusil iniciovat program sociální reformy proti římské tyranii nebo proti problémům, jako je otroctví. Snad Ježíš věděl, že dokud budou politické systémy řídit lidi, situace se nezlepší.

Podobnou nedůvěru ve schopnost člověka vládnout si sám měl Bůh, když v 1. Samuelově knize 8 varoval Izrael, že když si dosadí krále, bude trpět těžkostmi, jako jsou odvody do války, zabavování úrody a vysoké daně. Každý lidský král nebo vláda je předurčena k selhání navzdory různým slibům, reformním programům a dokonce i zjevně dobrým úmyslům. Na tomto pozadí se ocitl Ježíš, ale jeho čas vládnout jako Mesiáš ještě nenastal a je stále ještě budoucí událostí.

Od samého počátku své služby Ježíš rychle procházel od vesnice k vesnici a všem říkal, aby činili pokání, protože přichází Boží království. Cítíme jeho naléhavost, když říká svým učedníkům, aby si se-

třáslí prach z nohou a šli dál, pokud by lidé neměli zájem. Toto poselství o přicházejícím Království Ježíše pohltilo.

Již na samém začátku Markova evangelia v 1:14-15 se setkáváme s Ježíšem, který káže převážně o Království: "Ježíš přišel do Galileje, kázal Boží evangelium a říkal: 'Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království; činite pokání a věřte evangeliu.'" Zde je pro nás definováno evangelium, pokud si ještě nejsme jisti; je to poselství, že přichází Boží království. Když tomu uvěříme a činíme pokání ze svých hříchů, jsme obdarováni nesmrtelností a výsadou podílet se na Mesiášově dědictví a vládnout v tomto Království z Boží milosti. Marek 1:1 hovoří o začátku evangelia.

Zmínky o Božím království se v Matoušově evangeliu objevují celkem 36krát, v Markově evangeliu 14krát a v Lukášově evangeliu 32krát. V Matoušově evangeliu se o něm obvykle mluví jako o "království nebes", což je však pouze jiný výraz pro stejný pojem, přičemž nebe je původem tohoto království na zemi. Oba termíny hovoří o Božím království, které přijde na zem při jediné budoucí události a bude trvat navždy.

Právě k této události nás Ježíš vybízí v Pánově modlitbě, když říká: "Ať přijde tvé království." Jeho místo je na zemi, protože další řádek zní: "Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi." V Pánově dni bude země proměněna, mrtví věřící budou vzkříšeni se vzkříšenými těly a Boží království bude nastoleno zde na zemi.

Podívejme se na některé pasáže, které ukazují Ježíšovo zaujetí evangeliem o Království. Mělo by být zřejmé, že to není jen evangelium, které Ježíš hlásal, ale také to, které přikázal svým učedníkům hlásat.

A brzy nato začal chodit od jednoho města a vesnice k druhé a hlásat a kázat Boží království; a Dvanáct bylo s ním (Lukáš 8:1).

A vyslal je, aby hlásali Boží království a uzdravovali (Lukáš 9:2).

On mu však řekl: 'Nech mrtvé, ať si pohřbívají své mrtvé, ale ty jdi a všude hlásej Boží království' (Lukáš 9:60).

Když někdo slyší slovo o Království a nerozumí mu, přichází zlý a vytrhne, co bylo zaseto do jeho srdce. To je ten, do koho bylo zaseto semeno u cesty (Mt 13:19).

Poslední verš jasně říká, že pro ty, kdo slyší slovo o Božím království, ale nerozumějí mu, to bude mít následky.

Ježíš věřil ve stejnou židovskou naději jako jeho předkové a identifikoval se jako Mesiáš, který obnoví národ. Kázal, že tato naděje je již na dosah, že přichází Boží království. Slovo "kázat" znamená "zvěstovat", podobně jako v minulých dobách městský hlasatel oznamoval důležité zprávy. Zdálo se, že nikdo nepochybuje o tom, co to Království je; člověk má vlastně téměř dojem, že Ježíš mohl stejně tak říci: "Přichází, rychle, činite pokání, přichází!" a předat stejné poselství se stejným úspěchem.

To je zcela odlišné od evangelia hlásaného dnešní církví, která Ježíšovo hlavní poselství degradovala na pouhou víru v to, že zemřel za naše hříchy, i když je to nezbytné. Podle Matouše se Ježíš o své smrti zmiňuje až v 16. kapitole, takže je zřejmé, že pro Ježíše neměl kříž takovou důležitost jako pro nás. Křesťanství ztratilo své základní poselství, jak je hlásal Ježíš. Místo kázání o Boží vládě, která sestupuje z nebe na zem, hlásalo poselství o tom, že my jdeme ze země do nebe.

Odpolitizovaný Ježíš

Ačkoli Ježíš neinicioval programy sociálních reforem, byl naprosto politickou osobností, pokud jde o moc a vládu. To byl důvod, proč Římané souhlasili s jeho popravou. Každý člověk, který tvrdil, že jednou bude vládnout celé zemi, a zdálo se, že má Boha na své straně, představoval hrozbu pro budoucí stabilitu říše.

Až Ježíš nastolí své království na zemi, nebude to s pomocí stejných nejnovějších iniciativ, jaké najdeme v Rick Warrenově *Purpose Driven Church*. Místo toho Ježíš nastolí své království silou a zabíjením svých nepřátel. Bude největším vojenským velitelem a politickým vůdcem, jakého svět vůbec kdy viděl. Ti, kdo se odmítají podřídit jeho autoritě, budou v jeho přítomnosti zabiti, jak čteme v Lukášově evangeliu 19:27: "Ale ty mé nepřátele, kteří nechtěli, abych nad nimi vládl, přiveďte sem a zabijte je v mé přítomnosti." Konec 19. kapitoly Zjevení popisuje stejnou scénu, kdy se Ježíš vrací na zem a pobíjí její vládcy a armády, které proti němu vedou válku.

Mnoho křesťanů s touto stránkou Ježíše bojuje. Místo toho Ježíše redukuje na moudrého učitele, který dělal dobré věci jako příklad toho, jak bychom měli

žít. Více jim vyhovuje tento tichý a mírný Ježíš, který se drží mimo politiku, ale pro Ježíše byly evangelium a vláda neoddelitelné. Ježíšovo evangelium bylo skutečně zcela spojeno s tím, že jednoho dne bude vládnout světu. Bible je bez ostychu politickou knihou, ale bohužel to dnes mnozí lidé nechápou a namísto toho se učí, že Ježíš se o politiku a moc nezajímal.

K prosazení tohoto oddělení náboženství a státu přispěl reformátor Martin Luther ve svém "Učení o dvou královstvích", kde popsal "levé" a "pravé" království. Levé království se zabývá fyzickou oblastí a pravé království duchovní oblastí. Luther navrhoval, aby církve (pravé království) nevnucovala svou autoritu státu (levému království), protože obě říše jsou odlišné. Podle Luthera však duchovní království nakonec zvítězí nad královstvím pozemským, protože církve zůstane v duchovních záležitostech věrná. Toto učení je dodnes rozšířené.

Určitým důvodem Lutherova uvažování byla Ježíšova odpověď Pilátovi v Jan 18:36, když Ježíš oznámil, že jeho království není z této říše. Luther chápe tuto jinou říši jako duchovní, a proto dochází k závěru, že Ježíšovo království je duchovní. Luther se zcela mýlí s podstatou věci. Ježíš vysvětluje, že zdroj jeho autority tohoto budoucího království na zemi pochází z jiné sféry (od Boha). Dokud tento den nastane, Ježíš se nebude pokoušet nastolit Království vlastní silou.

Luther se mýlil, když věřil, že Ježíšovo království je duchovní a že je úkolem církve nastolit je na zemi dnes prostřednictvím lidského úsilí a duchovních snah. Celý svět je v moci Zlého (1 Jan 5:19). Dnešní míra korupce, nespravedlnosti a nespokojenosti potvrzuje, že Ježíš dnes není o nic víc Králem země než před 2000 lety.

Církev, která byla úspěšně infiltrována pohanskou a světskou vírou, je dodnes pod státní kontrolou. Rozlišování dané Bohem nahradila nemístnou důvěrou ve stát, nebo ještě hůře, modlářským uctíváním státu. Církve nyní schvaluje stát ve všech ohledech, snad s výjimkou okrajových otázek LGBT, které jsou pouhé (ale v Božích očích stále špatnost) odvádění pozornosti od hlavní agendy. Výhody za status založený na charitě zatím pomáhají držet na uzdě veškerý odpor vůči církvím.

Dalším způsobem, jak se mylně nahlíží na budoucí království na zemi, je tvrzení, že toto království je v našich srdcích. Verš používaný na podporu tohoto

názoru je Lukáš 17:21, který v Bibli krále Jakuba zní: "Království Boží je uvnitř vás". Důležitý je kontext, proto si nejprve všimněme, že Ježíš hovoří s farizeji. Je nemyslitelné, že by Ježíš naznačoval, že tito nepřátelští farizeové mají Království "v sobě". Kromě toho Boží království nemůže přebývat v člověku. Jiné překlady tento verš překládají jako "Boží království je ve vašem středu", což více odpovídá původnímu Ježíšovu záměru. Ježíš odpovídal na otázku týkající se jeho budoucího království na zemi. Až Království přijde, bude nepřehlédnutelné; bude přítomné všude a uprostřed každého člověka.

Na Ježíše se musíme dívat optikou kultury, ve které působil. Část našeho nepochopení Ježíše pramení z toho, že žijeme v kultuře orientované na jednotlivce. Na Ježíše tak pohlížíme jako na jedince odděleného od svého sociálního a kulturního okolí, zatímco Ježíš se do značné míry identifikoval jako součást něčeho většího, než byl on sám. Ježíš našel svou identitu v roli Mesiáše v Božím velkém plánu, který má přinést obnovu izraelskému národu, plánu, k němuž jsou nyní přizváni i pohané. Stejně jako vnímáme Ježíše jako jednotlivce, vnímáme i sebe jako jednotlivce. Evangelium nesprávně chápeme především jako záležitost osobní spásy. Na tom je skutečně něco pravdy, ale hlavní Boží pozvání je, že se nyní můžeme stát součástí jeho velkého plánu v podobě budoucího království na zemi, kterému bude vládnout Mesiáš a které bude možné díky jeho krvi!

Upozornění pro čtenáře z USA i ze zahraničí:

Pokud chcete dostávat *Focus on the Kingdom* (Zaměřeno na království) e-mailem a ušetřit nám poštovné, přejděte prosím na

focusonthekingdom.org a přejděte dolů k přihlašovacímu formuláři na konci stránky. Vyplňte formulář a zaškrtněte políčko:

"Chci dostávat e-mailem."

Děkujeme!

Proč na tom záleží?

Z nedávné konference Human Jesus.

www.youtube.com/focusonthekingdom

Jak víte, že "preexistující", "předlidský" Ježíš není jiný Ježíš než Ježíš z Písma? "Jinému Ježíši" je třeba se vyhnout jako velmi nebezpečnému a zavádějícímu a odhalit ho jako falešnou christologii. Jak víte,

že Ježíš, který začal v "před-životě", před-existujícím životě, podle některých jako anděl nebo Syn Boží, může být také skutečným Mesiášem, Synem Božím, který přichází do existence = začíná existovat, v Marii (Mt 1:20)? To je jedna z velkých, ústředních, zásadních otázek v mysli Ježíše, nejlepšího teologa ze všech. "Za koho mě pokládáte?" (Mt 16:15). To je otázka všech otázek. Záleží na ní jako na otázce života a smrti. V otázce, kdo je Ježíš, se neodvažujeme pouze hádat.

CSB 2. Korintským 11:4 "Přijde-li totiž někdo a hlásá jiného Ježíše, kterého jsme nekázali, nebo přijmete-li jiného ducha, kterého jste nepřijali, nebo jiné evangelium, které jste nepřijali, snášíte to skvěle!" Pavel zde ukazuje svou netrpělivost!

Neshoda v této otázce není o nic menší než zmatek ohledně identity Boha a jeho Syna. Jak nám řekl Dan Gill na nedávné konferenci "Kingdom of God Mission": "Musíme správně pochopit Boha a Ježíše." O těchto otázkách pravdy a omylu nelze diskutovat. Hebreům 1:1 říká, že Bůh nemluvil v Synu v dávných dobách, tj. v dobách Starého zákona. To by mělo otázku identity skutečného a jediného Božího Syna snadno vyřešit.

Pokud by existoval preexistující, předlidský Ježíš, pak by se jasně objevil v apoštolských dokumentech NZ. Preexistence, ano či ne, dramaticky ovlivňuje to, kdo Ježíš je! Celý NZ se hluboce zajímá o to, kdo je Ježíš. V prvních třech evangeliích ani ve Skutcích však není o nějaké preexistenci ani zmínka! Chcete říci, že se doktor Lukáš neobtěžoval vyprávět o takzvaném napůl lidském, preexistujícím Ježíši?

Raymond Brown: "Neexistuje žádný důkaz, že by Lukáš měl teologii vtělení nebo preexistence. Spíše pro Lukáše v 1:35 bylo božské synovství skutečněno skrze panenské početí."¹ Nemůžeme se spokojit s tímto jednoduchým konstatováním faktu?

Raymond Brown ve svých komentářích k Lukášovi vlastně plně přiznává, že "ortodoxní" představa preexistence je podle Bible falešná. U Lukáše 1:35 Brown fascinujícím způsobem komentuje slova "**kvůli tomu** [zázrak v Marii] bude Ježíš nazván Synem Božím".

Brown poznamenává, že "ortodoxie" s Lukášem nesouhlasí: "To [Lk 1:35] uvedlo mnoho ortodoxních teologů do **rozpaků**, protože v preexistenční christo-

¹ *Birth of the Messiah*, s. 432

logii početí z Ducha svatého v Mariině lůně *nezpůsobuje* existenci Božího Syna. Lukáš takovou christologii nezná: Lukáš neuvažuje o preexistujícím Božím SynuDítě je zcela Božím dílem, novým stvořením."²

Jsem s Lukášem zajedno!

Vstoupit do existence

Řecké slovo *gennaō* znamená "způsobit vznik, začít existovat nebo být". Všimněte si také, jak Jan ve svém listu zdůrazňuje tuto skutečnost o původu Syna, Ježíše. V 1 Jn 5:18 se píše, že "ten, který **byl uveden v existenci** [tj. Ježíš], zachovává a chrání věřící". Je zcela zjevně destruktivní vůči Písmu a Ježíšově identitě popírat tuto jednoduchou myšlenku tvrzením, že Syn existoval dříve, než začal existovat!

Pravda o Ježíšově identitě se musí učit všude, pokud se vůbec učí - a to se neděje. Pokud máme nějaký respekt k Velkému poslání (Mt 28:19-20), musíme učit celou pravdu, ne jen jednu nebo dvě její části. V Hebreům 11:23 se Mojžíš narodil, tj. byl přiveden na svět (stejně slovo *gennaō*). Stejně tak byl zrozen Boží Syn (1 Jn 5:18; Lk 1:35; Mt 1:20). To je velmi snadná pravda o původu. Ježíš, aby mohl být kvalifikován jako druhý Adam, nemůže začít jako ne-člověk!

Gnosticismus

Je všeobecně známo, že církve se od 2. století rychle odkláněla od pravdy a gnosticismus byl tím zlým, osudovým vlivem! Tuto pravdu velmi působivě doložil mimo jiné i náš Kegan Chandler ve svém úplném líčení v knize *The God of Jesus in the Light of Christian Dogma* (Ježíšův Bůh ve světle křesťanské dogmatiky (viz zejména 3. kapitolu "Jiný Ježíš")."

Křesťané, které nacházíme v prvních dvou stolecích církve využívající nejpodivnější metafyzické zásady trinitářů, byli ve skutečnosti gnostici ... Dnes již nelze popřít, že gnostické školy měly dalekosáhlý vliv na pozdější formování křesťanské nauky... Za mnohé z nejcennějších christologických myšlenek hlavního proudu křesťanství lze ve skutečnosti vděčit gnostikům, kteří historického Ježíše včas protlačili skrze již existující platónský rámec ... Přímý apoštolský konflikt s gnostickým hnutím lze snadno odhalit ve spisech apoštola Jana z konce prvního století (s. 83, 84).

Přesně tak, ale máme se dnes na pozoru před opakováním stejné chyby? Byli to gnostici, kteří použili, nebo spíše zneužili Janovo evangelium k překrucování pravdy a k prosazování ne zcela lidského Ježíše. Nikdy neriskujeme, že uvěříme pohanskému gnosticismu.

Ve skutečnosti bylo Janovo evangelium zneužíváno, jak je tomu dodnes, a gnosticismus zavedl druhou Boží osobu tím, že v Janově evangeliu 1:1 jednoduše slovo napsal velkým písmenem Slovo. Řekneme-li, že nezáleží na tom, zda člověk věří v preexistujícího, předlidského Ježíše – řekneme-li, že preexistence i nepreexistence jsou stejně dobré a platné - pak bychom mohli stejně dobře říci, že pravda i omyl se Bohu i Ježíši líbí stejně. Jak můžeme *vědět*, že nenaletíme právě té lži, kterou Jan nazval duchem antikrista (1 Jn 4:2; 2 Jn 9)? Tyto skutečnosti vyžadují zvýšenou pozornost v zájmu záchrany pravdy a útěku před bludem.

Všimněte si také, že "v Matoušově vyprávění ani zde [1:1], ani ve zbytku evangelia není nic, co by naznačovalo, že by věděl o tom, že Kristus existoval před svým narozením, nebo se k tomu hlásil."³ Jak velmi nerozumné je tedy vnučovat Janovi tento názor! Dříve existující Syn je jiný Ježíš, a to není lhostejné. Opravdu se chceme s Lukášem a Matoušem neshodnout na tom, kdo je pravý Ježíš? Lukáš napsal více NZ než dokonce Pavel.

Najít preexistujícího Božího Syna pouze u Jana je útok na Písmo! To znamená následovat gnostiky a další protestanty a katolíky, že Jan má být považován za nadřazené ostatním evangeliím (kdo to řekl?!). Činit tak znamená následovat a opakovat stejný vzorec odpadnutí, k jakému došlo před téměř 2000 lety.

Tvrdím, že lidé abrahámovské víry ve 30. letech 19. století obnovili obrovskou část ztracené pravdy o tom, kdo je Ježíš, o jeho identitě jako *plně lidského* člověka a o evangeliu Království. Bylo by k naší hanbě, kdybychom se tohoto odhalení nyní vzdali! Byla by to strašná facka našim předchůdcům i Bibli.

Keganův dobrý historický rozbor toho, jak pohanský gnosticismus překroutil Bibli, je třeba pečlivě prostudovat. Nebezpečí, na které s Keganem poukazuje, spočívá v "rafinovaném přijetí doketického Ježíše" (s. 90), tedy Ježíše, který *jen zdánlivě je*, ale

² Ibid., s. 291 (odkazování na Lyoneta), 314.

³ Bart Ehrman, *The Orthodox Corruption of Scripture*, s. 76

ve skutečnosti není plně lidskou osobou. Kegan cituje Barnese: "Jan říká, že musíme přijmout pouze to, co nám Jan poskytuje, tedy pouze uznání Krista jako skutečně lidské bytosti. Že Boží Syn byl *skutečně člověkem*" (s. 91). Kegan to pro zdůraznění píše kurzívou!

"Ortodoxie" říká, že "v Chalkedonu a z něj pocházejícím teologickém vývoji je Ježíš nazýván 'člověk' v obecném smyslu (lidský), ale *ne* '(nějaký) člověk'. Má lidskou přirozenost, *ale není lidskou osobou*". Autor této poznámky, římský katolík kritizující "ortodoxii" Chalkedonu, říká, že Chalkedon "znemožňuje skutečné lidství".⁴

Lampe: Moudrá slova z Cambridge

Zesnulý Regius Professor of Theology v Cambridge, Geoffrey Lampe, byl jedním z mnoha kritiků chalkedonské, trinitární definice Ježíše. Tvrdil, že pokud Ježíš existoval před svým lidským životem jako Bůh, a byl tedy plně Bohem, pak nemohl být také plně člověkem. To, jak jsme viděli, připouští i výše citovaní autoři. Potvrzují, že osoba, která není člověkem, nemůže být plně člověkem! Lampe popisuje nešťastné a matoucí důsledky tradičního dogmatu, že Ježíš je Bůh vlastníci "neosobní lidskou přirozenost". To, co Lampe říká, platí stejně pro jakoukoli formu preexistence, ať už trinitární, nebo jehovisticko-ariánskou:

[Trinitární] pojetí preexistujícího Syna redukuje reálnou, sociálně a kulturně podmíněnou Ježíšovu osobnost na metafyzickou abstrakci 'lidská přirozenost'... Podle této christologie 'věčný Syn' přijímá nadčasovou lidskou přirozenost..., která nedluží nic podstatného geografickým okolnostem; neodpovídá ničemu ve skutečném konkrétním světě; *Ježíš Kristus přece nepřišel v těle*.⁵

Jan nám dal záměrnou a jasnou zkoušku, jak rozpoznat rozdíl mezi pravdou a omylem, a varoval nás, abychom se vyhnuli omylu a přijali pravého a jediného Ježíše, toho, který je plně člověkem (který přišel "v těle", 1 Jn 4:2; 2 Jan 9, důrazně ne "do těla"). Nikdo nemůže být skutečně lidský, pokud je "předlidský"! Buďme tedy varováni.

Jan 1:1 a 1 Jan 1

"To slovo" (nikoli Slovo), jak říká Jan 1:1c, "byl Bůh". Všimněte si však, že je nelegitimní začínat s obrovským předpokladem, že slovo je skutečně Slovo

(velké S)! Jan si byl dobře vědom toho, jak může být jeho evangelium zaměňováno a zneužíváno. Ve svém prvním listě se Jan postavil proti omylům, které se již z jeho vlastního Janova evangelia vyvozovaly! Jan šestkrát řekl, že neřekl, že Boží Syn existoval dříve, ale že "věčný život" existoval dříve u Otce. Byl to "věčný život, který byl u Boha" (1 Jan 1:2). Šestkrát to nazval "to, které", "co"! Byl to "věčný život", nikoli Mesiáš, který již dříve existoval u Otce. Toto je Janův vlastní inspirovaný a upřesňující a opravný komentář k jeho dřívějším slovům v Janově evangeliu. To, **co** předtím existovalo, bylo slovo (nikoli Slovo), které, nikoli kdo, bylo Bůh v Jan 1:1c. Ježíš je to, čím se *stalo* slovo v Jan 1:14.

V Janově evangeliu 1:1c je "Bůh" na důrazném místě; slovo, nikoli Slovo (velké S), byl *sám Bůh*, a ne někdo jiný. 1 Jan nám říká, že slovem "Bůh" v evangeliu Jan myslí Otce. Je nebezpečné navrhopat na základě Jana nelidského, předlidského Božího Syna, překrucovat ho a popírat zbytek NZ.

Jan 1:1c nám tedy říká, že slovo v J 1:1 bylo Otec a nikdo jiný.

To slovo byl Bůh

Podstatné jméno přísudkové "Bůh", které se nachází v Janovi 1:1c, se nikdy nepřekládá jako "bůh". Podívejte se na Jan 1:18 ve stejném kontextu. I zde věta začíná slovem *theon*, Bůh: "Boha nikdo kdykoli neviděl" nebo "Boha nikdo nikdy neviděl", rozhodně ne "bůh". To by bylo nemožné stejně jako ve 2 Jan 9: "Kdo ve jménu pokroku nezůstává v Kristově učení, nemá Boha (*theon*)", nikoli "boha". To v žádném případě nemůže znamenat "nemá *boha*".

Přesnou paralelou k výroku "slovo bylo Bůh" je tvrzení, že "Bůh je duch", které bylo v Bibli chybně přeloženo jako "Bůh je (nějaký) duch" (Jan 4:24). To opět ukazuje, že "slovo byl Bůh" nelze vykládat jako slovo bylo "bůh".

Máme také "Bůh je láska" a "Bůh je světlo". Není to, že "Bůh je (nějaká) láska" nebo "Bůh je (nějaké) světlo". Žádný standardní moderní překlad nemá v Jan 1:1c "Slovo bylo *bůh*".

Existují pouze dva NZ příklady *theos* jako "bůh" – Herodes se považoval za "boha" a Pavel byl považován za "boha", když ho nezranil had (Sk 12:22; 28:6).

⁴ Thomas Hart, *To Know and Follow Jesus*, s. 44, 46

⁵ God as Spirit, s. 144, zvýraznění doplněno, citováno s výrazným souhlasem Kegana na s. 90-91

Pokud existoval "bůh" Ježíš, který předtím existoval jako Syn, kde je o něm zmínka v Hebrejské bibli? Co řekl? Co dělal? Kdy byl zplozen jako Syn? Prostě tam není!

Slovo "slovo"

Ve SZ se slovo "slovo" vyskytuje 727krát a ani jednou neznamena osobu, Slovo (velké S). Domnělý preexistující Syn se tedy vytrácí! Neexistuje! Celou myšlenku je třeba rázně odmítnout.

V Janově evangeliu je "slovo" (bez velkého písmene) "Bůh myslící a plánující". To je význam slova "slovo" v celém SZ. Psaní "slova" s velkým písmenem v Janovi 1 jednoduše usnadnilo vznik druhého "Boha" nebo "boha". Pravda je taková, že "Ježíš je to, čím se slovo stalo, není jedno k jednomu rovno s předexistujícím Slovem", jak říká Goppelt ve své *Theology of the NT*, II. díl, str. 297.

V Janovi 1 je "slovo" personifikací, podobně jako "moudrost", a ne osobou. Tedy ne osoba předtím, než Ježíš "přišel", tj. narodil se. Velké písmeno u Slova v Jan 1:1 není řeckým textem zdůvodněno.

Je nezbytné zdůraznit, že mnozí učenci uznávají, že Bible neučí o "věčném rození" Syna. Mnozí také uznávají, že Jan "je stejně neochvějným svědkem unitárního monoteismu jako kterýkoli jiný autor NZ (Řím 3:30; Jk 2:19; Jn 5:44; 17:3)."⁶

V těle

Duch antikrista se pozná podle této zkoušky: Každý učitel, který nevyznává Ježíše jako toho, který přišel "v těle" (*en sarki*), nikoli "do těla". Ježíš, Boží Syn, přišel z lůna své matky, stejně jako všichni lidé (kromě Adama!).

Luther si s tímto "v těle" v janovském testu pro rozpoznání jediného pravého člověka Ježíše nedokázal poradit. A tak Luther zfalšoval řecký text 1 Jan 4:2 a 2 Jan 9 tak, aby zněl "přišel do těla". Tak zoufale se snažil, aby jeho tradiční teologie Ježíše odpovídala Bibli!

Raymond Brown poznamenává, že "přišel *do* těla" by byl pokus vnutit textu preexistenci, a tedy Vtělení. Brown tak plně podporuje můj názor, že "přijít v těle" nemůže podpořit Vtělení, a tedy ani doslovnou preexistenci! Brown správně poukazuje na to, že kdyby Písmo podporovalo preexistujícího Syna, takový Syn by skutečně přišel "*do* těla". Luther byl

ochoten změnit Písmo, aby odpovídalo jeho tradičnímu Vtělení preexistujícího Ježíše. To bychom v žádném případě neměli dělat my! To by bylo manipulování s Bibli.

Nevrací se zpět

Ve SZ je pro slovo "předexistovat" výborný řecký výraz (*prouparchein*). Nikdy, nikdy se nepoužívá o Ježíši. Pro slovo "proměnit se" existuje velmi dobré slovo, ale v žádném textu se nikdy nepíše, že by se Ježíš proměnil z předčlověka na člověka.

Pro "vrátit se, vrátit se zpět" existuje výborný řecký výraz, ale *nikde* není řečeno, že se Ježíš "vrací" nebo "jde zpět" k Otcí. Viz Jan 13:1, 3; 16:28; 20:17. Je to jednoduše proto, že Ježíš tam předtím nebyl! V některých moderních verzích (včetně NIV) je však "místo činu", které skutečně říká, že se Ježíš "vrátil" k Otcí. To by nás mělo upozornit na tendenci chtít Ježíše přizpůsobit pozdějšímu omylu o preexistenci, který byl prvním krokem k Trojici!

Jak *víte*, že preexistující, předlidský Ježíš není než odlišný a falešný Ježíš, kterého je třeba odhalit jako protikřesťanského a jako takovému se mu vyhnout?

Všichni bibliční autoři byli zjevně sociniáni, tj. nedoslovní preexistenční unitáři. Pozdější odklon od Ježíše k cizácké definici Boha jako trojjediného je jedním z nejpozoruhodnějších odklonů a ztrát podstatných informací v dějinách (ne)komunikace. Ježíš vyjádřil své unitářské vyznání víry, jak víme, tvrzením, že "Otec je jediný, který je pravý Bůh" (Jan 17:3; 5:44). Řekl Židům, že jeho Bůh je tatáž jediná Osoba, kterou Židé prohlašovali za svého Boha.

Tyto unitářské texty pouze opakují 1300 odkazů na Boha jako ekvivalent Otce. Ježíš o sobě prohlašuje, že není BŮH, což by znamenalo dva bohy, ale že je jedinečným Božím lidským zástupcem.

Jan 17:3

Jednoduchost vyznání v Janově evangeliu 17:3 lze ilustrovat takto: "Ty [singulár], Otče [singulár], jsi [singulár] jediný [singulár a výlučně] pravý [singulár] Bůh [singulár=jednotné číslo]."

Standardní komentář se ocitá v situaci, kdy je nucen napsat:

Jak často mohla tato poslední Ježíšova slavnostní slova pohnout Janovou duší. Tomu odpovídá i sebevědomění, stejně dětsky prosté a jasné ve

⁶Dr. J.A.T. Robinson, *Twelve More New Testament Studies*, s. 175

svém povznesení, vítězný klid a mír této modlitby, která je nejušlechtlejší a nejčistší perlou zbožnosti v celém Novém zákoně. Jakkoli totiž zní prostě a jednoduše, je tak hluboká, bohatá a široká, že ji nikdo nemůže postihnout (Luther).

"Spener se nikdy neodvážil o ní kázat, protože cítil, že její pravdivé pochopení přesahuje běžnou míru víry; večer před svou smrtí ji však nechal třikrát přečíst."⁷

Meyer k tomu poznamenává: "Pouze jeden, Otec, může být absolutně označen za 'jediného pravého Boha', 'toho, který je nade vším a nade všemi' (Řím 9:5), nikoliv zároveň Kristus (který ani v 1 Jan 5:20 není pravým Bohem)."

Meyer správně říká, že Syn je v jednotě s Otcem, působí jako jeho zmocněnec (10:30) a je jeho představitel (14:9, 10) a jedinečný zástupce neboli *šalijach*. Meyer se později ztrácí v matoucím zmatku ohledně "genetické subsistence" Syna, ale to už se přiznal k Ježíšovu unitárnímu výroku.

Slavný Barrettův komentář poznamenává, že v literatuře Moudrosti (Př 11:9) "skrže **poznání** budou spravedliví spaseni" a že svět bude nakonec "naplněn **poznáním** Pánovy slávy" (Ab 2:14) a že "můj lid je ničen pro nedostatek **poznání**" (Oz 4:6; Iz 5:13).

"Je tedy zřejmé, že představa poznání jako základu spásy je velmi rozšířená... poznání a víra nejsou postaveny proti sobě, ale jsou ve vzájemném vztahu. Bůh, jehož poznat znamená mít věčný život, je jedinou bytostí, kterou lze takto správně označit; On, a z toho musí vyplývat, že jedině On je pravý Bůh."⁸

To je přímočarý unitární netrinitářský monoteismus. Původ a počátek Ježíše, pokud je skutečně člověkem, je v Mariině lůně (Mt 1:20; Lk 1:35; 1 Jn 5:18, ne KJV).

Komentáře:

- "Děkuji za měsíčník *Focus on the Kingdom*. Pomohl mi pochopit, kdo je Bůh Otec - že je jeden a že jeho Syn Mesiáš také kázal, že je jeden. To je pravda, kterou hlásali a chápali všichni starozákonní proroci. Byla to pro mě poučná zkušenost a vyjasnily se mi některé mylné představy, které jsem měl v dřívějších letech ve víře." - *New Jersey*

- "Je mi 52 let a vždycky jsem měl problém 'jednorozený syn' versus 'Ježíš existoval vždycky'. Nedokázal jsem

pochopit metodu, jak ho Bůh metamorfoval do vlákna DNA, které vložil do Marie; nedávalo to smysl. Všichni mi říkali to, co obvykle: 'Boží cesty nejsou naše cesty', 'nemáme schopnost to pochopit'. - *Indiana*

- "Děkuji vám za všechno, co děláte, když zveřejňujete pravdu o tom, co Bůh řekl. Jen ti, kdo hledají Boha a jeho Syna celým svým srdcem, budou moci prohlédnout. Nemohu uvěřit, kolikrát jsem četl určité pasáže Písma a nikdy jsem neviděl to, co vidím nyní. Můžete být slepí k Boží pravdě, pokud věříte, aniž byste sami zkoumali. Všechno testujte, zkoušejte, dokazujte. Zkoumejte všechno, dokonce i sami sebe." - *Jižní Karolína*

Aionios, ve většině biblických verzí překládaný jako "věčný", znamená "související s příštím věkem".

"Nemusíme prodlévat nad významem tohoto slova. Zdá se, že jeho základní význam v evangeliích je '**patřící aeonu, věku**', tj. k **příštím** věku, **mesiášskému věku**. Rozhodně neznamená 'věčný', i když se někdy bezp-chyby používá pro věci, které jsou věčné." (Hastings Rashdall, *The Idea of Atonement in Christian Theology*, s 12).

"Tento věk a příští věk... Poskytuje rámec pro celé Ježíšovo poselství a službu, jak je podávají synoptická evangelia. Celý idiom se objevuje v Matoušově evangeliu 12:32: "Kdo mluví proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno ani v tomto věku, ani v příštím věku...".

"Dosažení 'onoho věku', tj. příštího věku, je požehnáním vyhrazeným pro Boží lid. Bude zahájeno vzkříšením z mrtvých (Lk 20:35) ... **Život po vzkříšení je tedy život věčný - život příštího věku - život Božího království**. Nejen vzkříšení označuje přechod z tohoto věku do věku příštího; **Kristova parousia bude znamenat konec tohoto věku** (Mt 24:3). ... Všechno v evangeliích ukazuje na to, že život v Božím království v budoucím věku bude život na zemi - ale život proměněný královskou vládou Boha, až jeho lid vstoupí do plné míry božských požehnání (Mt 19:28)." (George Eldon Ladd, *A Theology of the New Testament*, s. 46-48).

⁷ Meyer, 1884, s. 475

⁸ *Commentary on John*, s. 419-20